

10p
Suom. last. kirj. 2.
HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA, No. 7.

Hannu ja Maiju.

CLOUBERG & K^o. (W. HOVING), WIIPURI.

Hannu ja Maiju.

Synkän metsän sydämessä asui köyhä halonhakkaaja vaimonsa kera. Heillä oli kaksi lasta: Hannu ja Maiju. Koh-
tasipa katovuosi ja kun vanhemmilla ei ollut millä lapsiaan elättää, niin vaimo ehdotteli että lapset vietäisiin korpeen kuolemaan. Mies ei olisi tahtonut tuohon tuumaan suostua, mutta akka kun pakotti, niin eihän siinä mikä auttanut.

Mutta samana yönä, jona päätös tehtiin, eivät lapset olleet nälältä saaneet unta silmiinsä ja olivat kuulleet koko tuuman. Hannu lohdut-
teli sisartaan ja lupasi auttaa. Hän pisti he ulos, poimi valkeita kiviä taskunsa täyteen ja tiputteli seuraavana aamuna niitä pitkin tietä. Kun he oli-

vat tulleet synkimpätän korpeen, saivat Hannu ja Maiju keräth risuja, joista sytytettiin kokko. Kumpikin sai leipäkannikan ja vaimo virkkoi: „nukkukaa nyt koreasti, sill'aikaa kuin me menemme hakkaamaan halkoja. Kun olemme valmiit, tulemme noutamaan teitä.“

Päivällisen aikana he söivät leipäpalansa ja nukkuivat. He heräsivät vasta kun jo oli pilkkosen pimeä ja Maiju alkoi itkeä tiliittää. „Miten nyt kotiin osataan?“ Hannu lohdutteli ja virkkoi: „Odota nyt, kunnes kuu nousee.“ Kun kuu oli kohonnut taivaalle, lähtivät Hannu ja Maiju astelemaan kotia päin ja valkeat kivet kimaltelivat kuun valossa ja näyttivät heille tien.

He kulkivat kaiken yötä, kunnes aamun koittaessa saapuivat isänsä majalle. Isä oli iloissaan heidän tulostaan, mutta äiti torui, kun olivat muka niin kauvan metsässä nukkuneet.

Mutta taas tuli puute taloon ja vaimo kiusasi miestänsä niin kauvan, että hän lopulta suostui taas viemään lapset korpeen, vaikka suru mielin ajatteli, että olisi parempi jakaa viimeinenkin muru lapsille.

Lapset olivat taas kuulleet koko keskustelun, ja Hannu aikoi taas men-

nä ulos valkeita kiviä poimimaan, mutta ovi olikin lukittu. Seuraavana aamuna hän sitten tiputteli leipämuruja tielle. Nyt heidät vietiin vielä etemmä korpeen ja kun he kuun valossa aikoivat kotiin lähteä, olikin linnut nokkineet kaikki leipämurut.

Kaksi päivää he harhailivat eksyksissä korvessa eikä heillä ollut muuta ruokaa kuin marjat maassa. Kolmantena päivänä he alkoivat seurata erästä valkoista lintua ja niin saapuivat talolle, jonka seinät olivat juustosta, katto leivästä ja akkunat sokerista.

„Tuonnepakäydään lepäämään“, arveli Hannu. „Mutta syödäänpä ensin hiukan. Syö sinä Maiju akkunasta.“ Maiju särki kokonaisen ruudun, mutta samalla kuului sisästä kimakka ääni huutavan:

„Ripsis, rapsis siellä lyö,
Kukas akkunaani syö?“

Lapset vastasivat:

„Tuuli tuima lyö, akkunoitas syö“
eivätkä olleet milläänkään. Silloinpa kömpi ulos tuvan ovesta ikivanha akka kainalosauvan nojassa ja lapset kauhistuivat kovin. Vanhus nyökäytti pää-

tään ja virkkoi: „Tulkaa vain sisään, täällä teille suloinen aika koittaa!”

Mutta vanhus olikin ilkeä noita, joka houkutteli lapsia luokseen ja sitten tappoi, keitti ja söi ne. Toisena aamuna noita pisti Hannun häkkiin ja käski Maijun keittämään jotain oikein hyvää ruokaa, jotta Hannusta tulisi hälle kyl-
lin lihava paisti. Maiju itki katkerasti mutta totella hänen täytyi.

Joka aamu noita koitteli Hannun sorme, tokko hän oli kyllin lihava. Hannupa pistikin luun akalle, ja akka tuumi että: „Laihapas on peto!”

Enemmän kuin neljä viikkoa hän kumminkaan ei enää aikonut odottaa. Kaikki oli jo valmistettu. Ensin piti kumminkin paistaa leipää isossa leipä-uunissa. Kun uuni oli lämmitetty, käski noita Maijun menemään uunin suulle koettelemaan oliko uuni kyl-
lin kuuma. Mutta Maiju tiesi, että noidan tarkotus olisi ollut lykätä hänet uuniin paistumaan. Sen vuoksi hän pyysi noidan näyttämään, miten uuniin olisi mentävä. Noita nousi uunin suulle, pisti päänsä sisään ja sanoi: „Tällä tavoin!” „Vai sillä tavoin!” virkkoi Maiju, ja pukkasi akkaa pakaroille, niin että hän suin päin tuliseen uuniin kömp-

sähti. Samassa Maiju sulki uunin luukun ja siellä julma noita nyt pahasti parkuen paloi kuolijaaksi. — Joka toiselle kuoppaa kaivaa, se itse siihen lankee!

Ensi työkseen Maiju päästi Hannun ulos kopista ja ilmoitti hälle, että vanha noita oli kuollut. Nytpä lapset vasta olivat iloissaan ja hyväilivät toisiaan. Noidan majasta he löysivät taskunsa täydeltä kultaa ja kalliita kiviä.

„Mutta nytpä meidän olisi päästävä pois tästä noidutusta metsästä!“ virkkoi Hannu. He lähtivät astelemaan kotiin päin ja muutaman tunnin kuluttua saapuivat suuren järven rannalle. Mutta ei ollut venettä ei siltaa, vain valko joutsen uiskenteli laineilla. Ja Maiju huusi joutsenelle:

„Tule, valko joutsen, tule,
Hannun, Maijun luokse kule!
Selässäsi lapset pienet
Meidät järven yli vienet!

Ja joutsen kuletti heidät vuorotellen yli järven. Metsä alkoi harveta, ja kaukaa häämötti isän maja. He juoksivat, min-kä jaksoivat, riensivät ovesta tupaan ja lankesivat isänsä kaulaan. Isä oli

sanomattoman onnellinen, kun sai lapsensa takaisin. Aiti oli jo kuollut sillä aikaa. Siitä lähtein ei enää ollut mitään hätää ja he elivät kolmen kauvan onnellisina.

